

— Ő a mienken, Feri bácsi? Kulák marad minden fajtája föld nélkül is! Ellenség.

— Aztán én elébetoltam azt a szegény Józsit — vette át a szót Zsófi. — Tudják, ez az övé. Az én anyámé még az övé.

— Tudjuk, Zsófi...

— Ő meg toporzékolt, mint akinek elment az esze.

— Hát még elmehet. De egyre ne számítson. Hogy meg lehet szökni a felelősség alól.

— Nem bizony!

— No, Zsófi, mi most ezek ellen harcba indulunk. Varjú Károly trágyadombján kezdjük a tisztogatást. Az elásott SS-revolvernél. Aztán megyünk sorban. Ti is jöttök velünk. Onnat a házukhoz. Kézbe vesszük őket.

Megjöttek a rendőrök.

Kocsin indultak. Tíz perc múlva kiértek a faluból, és a kövesúton haladtak a Varjú-tanya felé. A hold bújócskát játszott a felhőkkel. A szélső tanyából kiugrott egy kutya. Szép csendes tavaszi éjszaka volt.

Savanya Ferenc öreg majoros szeme előtt most kezdett igazán nyiladozni a világ. Ez az új világ. Amelyben sokáig nem hitt, s amelyet most mégiscsak megcsinálnak ezek a fiatalok. Ahogy megígérték. Ez a Csikós Pali meg a lánya, a Zsófi. Rájuk nézett. Milyen biztosak ezek a dolgukban. Meg a párttitkár. Ezek boldog emberek. S most az ő szíve is melegséggel, hittel kezdett megtelni. Hát mégis igaz volna, hogy az övék lesz a tanya? A népé, nem pedig ezé a Varjúé, aki úgy állt fölötte harminc éven át, mint az ítélet.

O, csak a Feri is itt volna most. Látná, ahogy megy ki a tanyára. Kocsin. Csikós Pali mintha megérezte volna a gondolatát.

— Na, maga se hitte ugye, hogy ma este kocsin viszik haza?

— Hát én nem.

— Pedig így illik. Aki torban vendég, az kocsin megy haza.

Tele szájjal nevettek.

PETROVÁ CZ ISTVÁN

REGGEL

*Ködaplanából kibúvik a gát,
gőzölögve száll fel a pára,
őszi-kék jegenyék suhannak át
a folyócska túlsó partjára.*

*Foltozott ruhájú galagonyák
sietnek inni a folyóhoz,
hűvös szél most-sült cipók illatát,
s párás, meleg szénaszagot hoz.*

*A gyalogút fölé hajló magas
fákról harmat hull, nagy szemekkel,
távolból egy koránkelő kakas
harsányan köszönti a reggelt.*

*Ezer hang válaszol... Ébred a táj,
szériük ülől indul a csorda,
kútágas nyöszörög, béget a nyáj...
— Itatni hajtják a folyóra.*

*Düllőúton zötyögő szekerek
igyekeznek ki a határba.
Körben, ameddig csak látni lehet,
aranyat termő gyapottábla.*

*Gyorskezü lányok köténye dagad,
ajkukról felroppen a nótá.
...Leveti ködhálóingét a nap,
s megfürdik a hideg folyóba'.*